

Зашумѣли, заскриптѣли коренитѣ, провлѣкли се надолу по каменната стѣна: тежка имѣ била новата работа. И не вѣрвали, че ще иматѣ сполука. Ала борѣтъ си не слушалѣ и се отдалѣ съсѣ всички сили на работа. Пожълтѣлѣ разкошниятѣ борѣ; вѣтѣрѣтъ очупилѣ ослабналитѣ му клоне. Но борѣтъ все тласкалѣ и тласкалѣ коренитѣ си надолу.

Спуцали се коренитѣ съсѣ всички сила надолу, достигнали урвата и се провиснали. Още малко и достигнали политѣ, забили се въ майка-земя, засмукали прѣсни сокове и почнали да ги прашатѣ нагорѣ.

— Минѣ нещастieto! радостно извикалѣ борѣтъ.

Зазеленили се пакѣ листата, зашумили се клонетѣ, и заживѣлѣ той щастливо и доволно, както по-прѣди.

